

Vyvěšeno dne: 21. 7. 2026

Svěšeno dne: 4. 8. 2026

Petra Kopáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **AGOSTO FIN s.r.o.**, IČO: 278 40 689, se sídlem náměstí Msgre Šrámka 885/7, Ostrava, zast. Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Sokolská třída 936/21, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. MZE-78206/2024-15111, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2025, č. j. 22 A 71/2024-52,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2025, č. j. 22 A 71/2024-52, **se ruší** v části výroku I., jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. MZE-78206/2024-15111, v části jeho výroku, kterou žalovaný potvrdil výrok I. písm. b) a výrok II. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 4. 2024, č. j. MSK 20450/2024, a ve výroku II.
- II. Ve zbylém rozsahu **se** kasační stížnost **z a m í t á .**
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. MZE-78206/2024-15111, **se ruší** v části výroku, kterou byl potvrzen výrok I. písm. b) a výrok II. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 4. 2024, č. j. MSK 20450/2024, a v tomto rozsahu **se** věc **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 4. 2024, č. j. MSK 20450/2024

(dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání těchto přestupků: a) podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), kterého se dopouštěla v období nejméně od 1. 12. 2022 do 6. 4. 2023 tím, že v rozporu s § 8 odst. 4 tohoto zákona neumožňovala připojení novostavby rodinného domu ve vlastnictví pana T. B., plánované na pozemcích parc. č. 1990/3 a 1990/7 v k. ú. Poruba, na jí vlastněnou kanalizaci, když nereagovala na žádost o souhlas s připojením na uvedenou kanalizaci [výrok I. bod a) prvostupňového rozhodnutí]; b) nezajištění plynulého a bezpečného provozování vodovodu a kanalizace podle § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích uvedeného v § 33 odst. 2 písm. d) téhož zákona, kterého se dopouštěla v období od 21. 3. 2013 do 6. 4. 2023 tím, že si nezajistila povolení k provozování jí vlastněné kanalizace, ani neuzavřela smlouvu o provozování s odborným subjektem, který by kanalizaci provozoval svým jménem [výrok I. bod b) prvostupňového rozhodnutí]. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50.000 Kč (výrok II. prvostupňového rozhodnutí) a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (výrok III. prvostupňového rozhodnutí).

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě nadepsaným rozsudkem zamítl. K přestupku spočívajícímu v neumožnění připojení ke kanalizaci uvedl, že žalovaný srozumitelně vysvětlil dvojediné postavení žalobkyně a rozdílnou povahu jejích povinností z titulu vlastníka pozemku a z titulu vlastníka kanalizace. V této věci byla posuzována práva a povinnosti plynoucí ze zákona o vodovodech a kanalizacích v oblasti práva veřejného, celou problematiku je proto nutno posuzovat z hlediska veřejného zájmu; chráněným zájmem je zde zajištění možnosti subjektů připojit se na stávající vodohospodářské sítě v bezprostředním okolí, pokud tomu nebrání technické či kapacitní limity. Zákon o vodovodech a kanalizacích stanovuje povinnost umožnit připojení se k vodovodu nebo kanalizaci, přičemž je na posouzení správního orgánu, zda bylo této povinnosti učiněno zadost. Žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, že by s p. B. jednala a vymezila technické důvody, proč není možné se k jí vlastněné kanalizaci připojit. Žalovaný nebyl povinen hodnotit jednání třetí osoby (p. T. B.), ani jeho možnosti napojit se na kanalizaci přes jiné pozemky, které nejsou ve vlastnictví žalobkyně. Účelem právní úpravy je stanovení povinnosti vlastníka infrastruktury umožnit jiným subjektům připojení, přičemž jediným omezením a jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí takové součinnosti či „neumožnění“ napojení či připojení jsou omezené technické a kapacitní možnosti.

[3] Co se týče přestupku nezajištění plynulého a bezpečného provozování kanalizace podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, námitka, že skutková podstata tohoto přestupku postihuje pouze provozní nekázeň a necílí na případy, kdy chybí administrativní povolení k provozu kanalizace podle § 6 téhož zákona, není důvodná. Žalobkyně měla povinnost disponovat platným povolením k provozování, a stejně i povinnost zajistit plynulé provozování vodohospodářské infrastruktury, protože se jedná o povinnosti vyplývající ze zákona o vodovodech a kanalizacích. Žalobkyně se dopustila přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, protože nesplnila své povinnosti vlastníka kanalizace a nezajistila plynulé a bezpečné provozování předmětné kanalizace, a to buď formou povolení k provozování kanalizace nebo uzavřením smlouvy o provozování kanalizace s jiným subjektem.

[4] K tvrzení žalobkyně, že nevěděla, že provoz vodovodu a kanalizace není upraven žádnou smlouvou, ze správního spisu vyplývá, že v kupní smlouvě, jíž žalobkyně nabyla předmětný pozemek, je uvedeno, že nedílným příslušenstvím pozemku je vodovodní řád a kanalizace. Žalobkyně jako kupující prohlásila, že je jí stav předmětu prodeje dobře znám a že měla možnost

pokračování

si jej prohlédnout a seznámit se s jeho faktickým a technickým stavem; přesto nesplnila svou povinnost podle zákona o vodovodech a kanalizacích a neuzavřela smlouvu o provozování kanalizace. Z nabídky společnosti Ostravské vodárny a kanalizace, a. s. na uzavření smlouvy o pachtu a provozování kanalizace pak plyne, že žalobkyně si ještě před zahájením přestupkového řízení musela být vědoma, že nemá uzavřenou smlouvu o provozování kanalizace a neučinila žádný krok k napravení stavu. Co se týče případné předchozí smlouvy o provozování kanalizace, v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že předmětná kanalizace nemá žádného provozovatele. Skutečnost, že společnost Ostravské vodárny a kanalizace, a.s. vybírala stočné, neznamená, že byla provozovatelem ve smyslu zákona o vodovodech a kanalizacích. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a při stanovení výše pokuty nevybočily ze zákonných mezí. Uložená pokuta odpovídá míře závažnosti jednání žalobkyně a nelze ji považovat za nepřiměřenou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) **kasační stížnost**. K přestupku neumožnění připojení na kanalizaci namítla, že krajský soud sice formálně rozlišil veřejnoprávní povinnost vlastníka kanalizace umožnit připojení podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a soukromoprávní povinnost vlastníka pozemku umožnit zřízení kanalizační přípojky, opomenul však jejich vzájemnou a nezbytnou funkční souvislost, bez níž nelze veřejnoprávní povinnost vůbec naplnit. Napojení na kanalizaci je možné pouze prostřednictvím kanalizační přípojky. Kanalizační přípojka je stavbou na cizím pozemku, vyžaduje souhlas vlastníka pozemku, bez věcného břemene ji nelze zřídit ani provozovat a stavební úřad ji nepovolí bez prokázání práva k pozemku. Tyto skutečnosti vedou k jednoznačnému závěru, že bez soukromoprávního souhlasu vlastníka pozemku (stěžovatelky) není možné připojení realizovat. Veřejnoprávní povinnost umožnit připojení je bez soukromoprávního souhlasu vlastníka pozemku neproveditelná. Pokud je realizace připojení objektivně nemožná, pak vlastníka kanalizace nelze sankcionovat za to, že připojení „neumožnil“. Správní orgány i krajský soud stěžovatelce fakticky uložily veřejnoprávní povinnost, kterou nelze splnit bez soukromoprávního úkonu, k němuž není povinna. Takový postup je v rozporu se zásadou zákonnosti, přiměřenosti a nemožnosti ukládat povinnosti, které nelze splnit. Krajský soud se touto otázkou nezabýval. Jeho posouzení je proto nesprávné, neúplné a nepřezkoumatelné.

[6] Přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, za nějž byla stěžovatelka postižena, je tvořen odkazovací skutkovou podstatou, která je vztahena k porušení primární právní povinnosti obsažené v § 8 odst. 1 téhož zákona, jejímž obsahem je zajistit plynulé a bezpečné provozování kanalizace. Předmětná skutková podstata se pojmově vztahuje pouze k technickým požadavkům na faktický způsob provozování kanalizace a postihuje provozní nekázeň. Vůbec necílí na případy, kdy chybí administrativní povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, jako je tomu v případě stěžovatelky. Případné chybějící provozní povolení ke kanalizaci je formálně administrativní pochybení, jež nijak nevypovídá o tom, zda a jakým způsobem je kanalizace reálně provozována, natož aby tím bylo presumováno, že byla narušena plynulost a bezpečnost jejího provozu. Povinnost disponovat provozním povolením kanalizace a povinnost zajistit plynulé a bezpečné provozování kanalizace jsou co do účelu a obsahu zcela odlišné veřejnoprávní povinnosti, které nelze směšovat a které spolu vzájemně nesouvisejí. Pokud by bylo záměrem zákonodárce postihovat provádění zákonem regulované činnosti bez úředního povolení, musela by být pro toto jednání explicitně formulována skutková podstata. Správní orgány i krajský soud

rozšířily skutkovou podstatu přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích nad rámec zákona. V důsledku toho na jednání stěžovatelky spočívající v absenci provozního povolení aplikovaly skutkovou podstatu, která na předmětné jednání nedopadá, což vedlo k porušení zásady *nullum crimen sine lege*. Vyjma toho nebyla prokázána ani společenská škodlivost jednání stěžovatelky, neboť absencí povolení nebyla ohrožena funkčnost kanalizace.

[7] Správní orgány i krajský soud nesprávně kvalifikovaly provozování kanalizace bez povolení jako trvající přestupek od okamžiku nabytí vlastnictví k pozemku a kanalizaci. Ignorovaly skutečnost, že stěžovatelka se o absenci smlouvy nedozvěděla dříve než v roce 2022, kdy jí byl poprvé návrh smlouvy předložen. Nepřihlédly ani k tomu, že právní předchůdci rovněž neměli uzavřenou žádnou smlouvu s příslušným odborně vybaveným subjektem k jejímu provozu a že Ostravské vodárny a kanalizace a.s. fakticky kanalizaci provozovaly a inkasovaly stočné. Stěžovatelka by tudíž za případné přestupkové jednání měla odpovídat až od roku 2022. Krajský soud dostatečně neposoudil ani otázku společenské nebezpečnosti a přiměřenosti ukládané sankce.

[8] **Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti** k přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích uvedl, že zákon o vodovodech a kanalizacích upravuje v § 8 odst. 5 povinnost vlastníka vodovodu či kanalizace umožnit připojení na vodovod či kanalizaci. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení je zjevné, že povinnost vlastníka vodovodu či kanalizace se naplňuje již samotným umožněním připojení. Účelem této právní normy není jménem třetích osob po vlastnících vodovodů a kanalizací vyžadovat výstavbu přípojek. Připojení, respektive realizace přípojky, pak z povahy věci může a často bude následovat po samotném umožnění připojení. Jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí součinnosti vlastníka vodovodu či kanalizace k připojení třetí osoby jsou omezené technické a kapacitní možnosti. Stěžovatelka však takové omezené možnosti neprokázala. Skutková podstata přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích nezahrnuje pouze provozní nekázeň, jak tvrdí stěžovatelka. Provozování vodovodu či kanalizace s patřičným povolením je pouze jeden z aspektů bezpečného provozování vodovodu či kanalizace. Bezpečné provozování je třeba pojímat v širším rozsahu než pouze stran zajištění technické bezpečnosti zařízení. Jednáním stěžovatelky došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem o vodovodech a kanalizacích. Uložená pokuta je přiměřená závažnosti spáchaného přestupku.

[9] **Stěžovatelka v replice** uvedla, že žalovaný ve vyjádření setrvává na formalistickém a extenzivním výkladu veřejnoprávních povinností, který je v rozporu se zákonem a základními zásadami správního trestání.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost je částečně důvodná.

pokračování

III. a) K přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

[13] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[14] Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda veřejnoprávní povinnost vlastníka kanalizace umožnit připojení podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích může být naplněna bez soukromoprávního souhlasu vlastníka pozemku se zřízením kanalizační přípojky. Krajský soud se touto námitkou zabýval v bodu 15 napadeného rozsudku, přičemž přednesl konkrétní a jasné důvody, na základě nichž ji nepovažoval za důvodnou. Stěžovatelka nadto s právními závěry krajského soudu v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě jejich nepřezkoumatelnosti nebylo z logiky věci možné. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[15] V rovině věcné je poté sporné, zda se stěžovatelka dopustila přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť nesplnila povinnost stanovenou v § 8 odst. 5 téhož zákona.

[16] Podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, *vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Připojení vodovodní nebo kanalizační přípojky a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody nebo odvádění i čištění odpadních vod nesmí být podmiňovány vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci vodovodní přípojky na vodovod nebo kanalizační přípojky na kanalizaci hraď osoba, které je umožněno připojení. Materiál na odbočení přípojek a uzavěr vodovodní přípojky hraď vlastník vodovodu nebo kanalizace.*

[17] Podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích *se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník vodovodu nebo kanalizace nebo jako provozovatel dopustí přestupku tím, že neumožní připojení na vodovod nebo kanalizaci podle § 8 odst. 5.*

[18] Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 25. 9. 2018, č. j. Konf 54/2017-11, uvedl, že „*§ 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích vyplývá povinnost vlastníka vodovodního či kanalizačního řádu umožnit připojení k vodovodu nebo kanalizaci jiným subjektům, nebrání-li tomu kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Skutečnost, že není zákonem stanoveno, jakou formou má dojít ke splnění této povinnosti, neznamená, že je vlastník uvedených řádů splnění této povinnosti zproštěn. V případě, že je vlastník vodovodu či kanalizace požádán o to, aby umožnil napojení nebo připojení na jím vlastněný řad, je jeho povinností toto napojení umožnit (za splnění zákonem stanovených podmínek kapacitních a technických možností), tedy musí navenek projevit vůli o tom, že toto napojení či připojení umožní, respektive vůli o tom, že napojení či připojení není z technických či kapacitních důvodů možné. Formy stanoviska vlastníka mohou být různé, nicméně je zřejmé, že postačí zcela neformální úkon, který vůli vlastníka vyjadřuje. Zákon nestanoví žádnou konkrétní formu, z logiky věci je však zřejmé, že povinnost umožnit připojení znamená povinnost vydat kladné stanovisko, kladný projev vůle, tedy právě souhlas s připojením vodovodu či kanalizace (pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti). Rozhodně tedy nepostačí nečinnost vlastníka vodovodu nebo kanalizace s tvrzením, že napojení či připojení nebude bránit.*“ (bod 12 citovaného usnesení, srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017, č. j. 11 A 68/2015-62, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2025, č. j. 22 Cdo 292/2025-859, bod 28).

[19] „Připojení“ podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích spočívá v připojení na vodovod nebo kanalizaci jiného vlastníka prostřednictvím přípojky ve smyslu § 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Podle § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích je kanalizační přípojka *samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě*. Vodovodní a kanalizační přípojky jakožto stavby podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení. K jejich zřízení postačil za podmínek § 96 stavebního zákona z roku 2006 územní souhlas, přičemž k žádosti o vydání územního souhlasu bylo nutné předložit také doklady vyjmenované v § 96 odst. 3 téhož zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2017, č. j. 4 As 77/2017-30, body 15 a 16). Od účinnosti zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, vodovodní a kanalizační přípojky do 25 m jakožto drobné stavby [příloha č. 1 odst. 1 písm. a) bod 30 stavebního zákona] nevyžadují žádné povolení (§ 171 stavebního zákona). Ostatní vodovodní a kanalizační přípojky jakožto jednoduché stavby vyžadují povolení stavebního úřadu [příloha č. 2 odst. 1 písm. i) stavebního zákona]. K žádosti o povolení záměru je nutné předložit doklady vyjmenované v § 183 stavebního zákona z roku 2021.

[20] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka je vlastníkem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu nacházejících se na pozemku parc. č. 1859/1 v k. ú. Poruba (ulice Schovaná) a je současně i vlastníkem tohoto pozemku. Pan T. B. stěžovatelku opakovaně požádal o souhlas s připojením plánované novostavby rodinného domu umístěné na pozemcích parc. č. 1990/3 a 1990/7 v k. ú. Poruba (ulice Schovaná), na stěžovatelkou vlastněnou kanalizaci (viz výzvy k poskytnutí souhlasu s připojením ze dne 22. 11. 2022 a ze dne 19. 12. 2022, spolu s návrhem smlouvy o připojení ke kanalizaci a o odvádění odpadních vod). Stěžovatelka na žádosti o souhlas s připojením na uvedenou kanalizaci nijak nereagovala. Pan B. proto podal dne 21. 12. 2022 ke krajskému úřadu podnět k zahájení přestupkového řízení pro porušení povinnosti stěžovatelky podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Prvostupňovým rozhodnutím pak krajský úřad shledal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích.

pokračování

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti nerozporuje, že na žádosti pana B. o připojení na jí vlastněnou kanalizaci nereagovala a souhlas s připojením neposkytla, a tedy neumožnila panu B. připojení na kanalizaci. Namítá pouze to, že za přestupek nemohla být postižena, neboť stěžovatelce nemůže být uložena veřejnoprávní povinnost, kterou nelze fakticky splnit bez soukromoprávního úkonu, k němuž není povinna. Poukazuje přitom na odlišnost veřejnoprávní povinnosti vlastníka kanalizace umožnit připojení podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a soukromoprávní povinnosti vlastníka pozemku umožnit zřízení kanalizační přípojky. Tvrdí, že i pokud by formálně naplnila veřejnoprávní povinnost vlastníka kanalizace a umožnila jiné osobě připojit se na kanalizaci, není povinná souhlasit se zřízením kanalizační přípojky na jí vlastněném pozemku. Bez souhlasu stěžovatelky se zřízením kanalizační přípojky dojde k vyprázdnění povinnosti umožnit připojení a připojení se stane objektivně nemožným.

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 9 As 422/2017-56, na nějž přílehavě odkázal i krajský soud, k § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích uvedl, že „účel právní úpravy je zde zřejmý, když stanoví, že vlastníci jsou povinni umožnit napojení/připojení na svoji infrastrukturu. V tom je obsaženo i to, že musejí vynaložit veškeré úsilí pro to, aby napojení/připojení fakticky proběhlo a bylo v souladu s právem. Musejí tedy tomuto cíli aktivně napomáhat tím, že budou poskytovat veškerou součinnost žadateli tak, aby bylo dosaženo zákonem předvídaného důsledku, tedy právně konformního i prakticky funkčního napojení/připojení na infrastrukturu. Jediným omezením a jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí takové součinnosti či „neumožnění“ napojení či připojení jsou vskutku omezené technické a kapacitní možnosti (§ 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích), jak správně upozornil i krajský soud. Existenci takových důvodů však stěžovatelka netvrdí.“ (bod 28 citovaného rozsudku). Uzavřel, že „vlastník infrastruktury musí poskytovat efektivní součinnost žadateli v každé fázi realizace jeho projektu, tedy i před zahájením územního či stavebního řízení a nejen například v jeho průběhu či dokonce až po jeho pravomocném skončení (...). smyslem předmětných správních deliktů podle zákona o vodovodech a kanalizacích (§ 33 odst. 2 písm. f) a § 33 odst. 3 písm. a) tohoto zákona] je trestat nesplnění obecnější povinnosti vlastníka infrastruktury, a to povinnosti poskytovat efektivní součinnost žadateli v každé fázi realizace jeho stavebního záměru (body 30 a 33 rozsudku).

[23] K obdobnému závěru dospěl též Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 22 Cdo 2825/2018-294: „Skutečnost, že ustanovení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích představuje omezení vlastnického práva vlastníka vodovodu a kanalizace k pozemku, jehož má být k tomuto napojení užito, je z uvedeného ustanovení naprosto zřejmá. (...) účel povinnosti vlastníka stávajícího vodovodu a kanalizace, obsažené v § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, má docílit toho, aby došlo k faktickému napojení zájemce na stávající vodovod a kanalizaci. Jestliže však jsou vodovody a kanalizace reálně vedeny po pozemcích, nelze si napojení představit, aniž by současně nedošlo k zásahu do pozemku, v němž či na jeho povrchu se stávající vodovod či kanalizace nachází. Zužující výklad vztahující uvedenou povinnost jen na faktické napojení vodovodu na stávající vodovod či kanalizace na stávající kanalizaci by pak byl s uvedeným zákonným účelem zjevně v rozporu. Uvedenou zákonnou povinnost je tedy třeba vykládat širěji, tedy že povinnost se vztahuje nejen na umožnění faktického napojení, nýbrž i na umožnění vést vodovod či kanalizaci po pozemku vlastníka vodovodu a kanalizace, na němž se stávající vodovod či kanalizace nachází, nikoliv však již přes pozemek třetí osoby (srovnej Nobej, L., Žaludová, L. a kol. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 116.).“ Ačkoliv se v citovaném rozsudku Nejvyšší soud zabýval povinností umožnit napojení na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, jsou jeho závěry přenositelné i na povinnost umožnit připojení na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[24] Z výše uvedené judikatury vyplývá, že povinnost umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci zahrnuje i povinnost umožnit umístění kanalizační přípojky do pozemku vlastníka

vodovodu a kanalizace, na němž se stávající vodovod či kanalizace nachází. Povinnost nezahrnuje zajištění případného právního titulu k vedení vodovodu nebo kanalizace k připojení k vodovodu nebo kanalizaci jiného vlastníka přes pozemky ve vlastnictví třetích osob (*srov. Nohejl, L., Žaludová, L. a kol. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 118.*). Součástí povinnosti součinnosti, kterou musí vlastník kanalizace poskytnout, aby dostál své povinnosti umožnit připojení ke kanalizaci, proto je i poskytnutí souhlasu se zřízením kanalizační přípojky na pozemku vlastníka stávající kanalizace. Udělením souhlasu k připojení ke kanalizaci je tedy *de facto* dán též souhlas se zřízením kanalizační přípojky na pozemku vlastníka kanalizace. Kasační námitku, že povinnost umožnit připojení na kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích je formální a neproveditelná, proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[25] Krajský soud správně uzavřel, že účelem § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích je stanovení povinnosti vlastníka infrastruktury umožnit jiným subjektům připojení, přičemž jediným omezením a jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí takové součinnosti či „neumožnění“ napojení či připojení jsou omezené technické a kapacitní možnosti. Stěžovatelka v průběhu správního řízení netvrdila, že by s panem B. jednala a vymezila technické důvody, proč není možné se na jí vlastněnou kanalizaci připojit. Nečinila tak ani v žalobě ani v kasační stížnosti. Správní orgány i krajský soud proto dospěly ke správnému závěru, že stěžovatelka svým jednáním porušila § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a dopustila se přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) tohoto zákona.

III. b) K přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích

[26] Předmětem sporu dále je, zda stěžovatelka tím, že si nezajistila povolení k provozování jí vlastněné kanalizace, ani neuzavřela smlouvu o provozování s odborným subjektem, který by kanalizaci provozoval svým jménem, naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích.

[27] Podle § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích *vlastník vodovodu nebo kanalizace je povinen zajistit jejich plynulé a bezpečné provozování, vytvářet rezervu finančních prostředků na jejich obnovu a dokládat jejich použití pro tyto účely.* Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení *vlastník vodovodu nebo kanalizace může uzavřít smlouvu o provozování vodovodu nebo kanalizace s provozovatelem.*

[28] Podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích *se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník vodovodu nebo kanalizace dopustí přestupku tím, že nezajistí plynulé a bezpečné provozování vodovodu nebo kanalizace podle § 8 odst. 1. Za tento přestupek lze uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč [§ 33 odst. 9 písm. e) zákona o vodovodech a kanalizacích].*

[29] Provozováním vodovodů nebo kanalizací ve smyslu zákona o vodovodech a kanalizacích se rozumí *souborná činnost, kterými se zajišťuje dodávka pitné vody nebo odvádění a čištění odpadních vod. Rozumí se jím zejména dodržování technologických postupů při odběru, úpravě a dopravě pitné vody včetně manipulací, odvádění, čištění a vypouštění odpadních vod, dodržování provozních nebo manipulačních řádů, kanalizačního řádu, vedení provozní dokumentace, provozní a fakturační měření, dohled nad provozuschopností vodovodů a kanalizací, příprava podkladů pro výpočet ceny pro vodné a stočné a další související činnosti; není jím správa vodovodů a kanalizací ani jejich rozvoj* (§ 2 odst. 3 citovaného zákona). K provozování vodovodů a kanalizací, a tedy k výkonu činností, které tato definice obsahuje, je nutné povolení k provozování vodovodů a kanalizací podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž zákon stanoví další podmínky pro jejich výkon. Provozování vodovodu nebo kanalizace

pokračování

bez povolení orgánu veřejné správy podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích je u podnikající fyzické osoby a právnické osoby přestupkem podle § 33 odst. 1 písm. f) téhož zákona, za jehož spáchání lze uložit pokutu až do výše 100.000 Kč [§ 33 odst. 9 písm. c) zákona o vodovodech a kanalizacích].

[30] V usnesení zvláštní senát zřízený podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 13. 12. 2021, č. j. Konf 3/2021-30, uvedl, že „účelem zákona č. 274/2001 Sb. je prosazení veřejného zájmu na řádném provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu. Zákon tento veřejný zájem výslovně deklaruje (§ 1 odst. 2) a v souladu s tím ukládá vlastníku vodovodu nebo kanalizace povinnost zajistit jejich plynulé a bezpečné provozování (§ 8 odst. 1). Vlastník může zajistit provozování vodovodu nebo kanalizace tak, že uzavře smlouvu o provozování s jinou osobou, s provozovatelem, anebo může vodovod nebo kanalizaci provozovat svým jménem a na vlastní odpovědnost“ (bod 16 usnesení).

[31] Komentář k zákonu o vodovodech a kanalizacích dále upřesňuje, že „zákonný požadavek na plynulé a bezpečné provozování vodovodů a kanalizací byl v době přijetí zákona reakcí na negativní zkušenosti z praxe. Provozování vodovodu a kanalizace lze považovat za službu pro veřejnou potřebu a naplňování veřejného zájmu (srov. komentář k § 1 odst. 2), a proto má jejich plynulé a bezpečné provozování zásadní význam. Vlastníky vodovodu nebo kanalizace nejsou pouze obce, ale i soukromé subjekty, které by mohly diskriminovat některé odběratele nebo zcela vyřadit vodovod nebo kanalizaci bez náhrady z provozu. Předmětné ustanovení tak v první řadě definuje jednu ze základních obecných povinností vlastníka vodovodu nebo kanalizace chovat se při výkonu vlastnických práv k vodovodu nebo kanalizaci takovým způsobem, aby bylo zajištěno nepřerušované provozování vodovodu nebo kanalizace a současně byla zajištěna odpovídající bezpečnost takto poskytovaných služeb pro odběratele“ (Nohejl, L., Žaludová, L. a kol. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 107., srov. též důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o vodovodech a kanalizacích, sněmovní tisk č. 740/0, digitální repozitář Poslanecké sněmovny, volební období 1998-2002, www.psp.cz). K povinnosti zajistit plynulé a bezpečné provozování vodovodů a kanalizací patří postarat se o fyzický provoz, dále k tomu patří i povinnost vyřešit vztahy s vlastníky provozně souvisejících vodovodů a kanalizací atd. Tyto povinnosti vlastníka trvají po celou dobu existence vodovodu či kanalizace (Rubeš, P. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. 2. vydání. Wolters Kluwer, 2025, komentář k § 8 odst. 1, cit. dle právního informačního systému ASPI).

[32] V projednávané věci byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku spočívajícího v nezajištění plynulého a bezpečného provozování vodovodu a kanalizace podle § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích uvedeného v § 33 odst. 2 písm. d) téhož zákona, kterého se měla dopouštět v období od 21. 3. 2013 do 6. 4. 2023 tím, že si nezajistila povolení k provozování jí vlastněné kanalizace, ani neuzavřela smlouvu o provozování s odborným subjektem, který by kanalizaci provozoval svým jménem.

[33] V oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 31. 3. 2023 krajský úřad uvedl, že „podle § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích je vlastník kanalizace povinen zajistit její plynulé a bezpečné provozování. To může učinit tak, že sám získá povolení k provozování podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích nebo uzavře smlouvu o provozování s odborným subjektem, který požádá o vydání povolení na své jméno. Krajský úřad (...) žádné takové povolení obviněnému nevydal a nevydal jej ani jinému subjektu. Z vyjádření obviněného, které krajský úřad obdržel dne 9. 2. 2023, vyplývá, že obviněný smlouvu o provozování předmětné kanalizace s odborným subjektem neuzavřel, neboť předpokládal, že provozování kanalizace již zajišťuje právnická osoba Ostravské vodárny a kanalizace a.s. (...). Právnická osoba Ostravské vodárny a kanalizace a.s. v přípisě zn. 4.4/8025/1896/19/Kr ze dne 11. 3. 2019 uvedla, že předmětnou kanalizaci neprovozuje.“ V prvostupňovém rozhodnutí pak krajský úřad vycházel z toho, že „povinnost zajistit

plynulé a bezpečné provozování kanalizace má zabezpečit, aby nedocházelo k situacím, kdy vlastník ponechá vodovod nebo kanalizaci zcela bez provozování, a současně má zajistit, aby vodovod nebo kanalizace byly provozovány bezpečně a bez přerušování a byly plněny všechny povinnosti vyplývající z právních předpisů týkajících se tohoto provozu. Z ustanovení § 6 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích (...) naprosto zřejmé a jednoznačně vyplývá pro provozovatele povinnost vlastnit povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace. (...) Pokud povolení k provozování předmětné kanalizace nebylo vydáno, nemá tato kanalizace provozovatele, který by mimo jiné splňoval zákonné kvalifikační předpoklady pro tuto činnost, a nemůže být ani plynule a bezpečně provozována“ (viz str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí).

[34] Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatelka byla trestána za to, že nedisponovala povolením orgánu veřejné správy k provozování kanalizace, a provozování kanalizace nezajistila ani prostřednictvím uzavření smlouvy o provozování s jinou osobou. Stěžovatelka tedy provozovala kanalizaci bez povolení. Provozování vodovodu nebo kanalizace bez povolení orgánu veřejné správy je ovšem přestupkem, jehož skutková podstata je výslovně formulována v § 33 odst. 1 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích. Zákon o vodovodech a kanalizacích tedy obsahuje samostatný přestupek, kterým postihuje provozování vodovodu nebo kanalizace bez povolení.

[35] Správní orgány však shledaly stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, který spočívá v nezajištění plynulého a bezpečného provozování kanalizace podle § 8 odst. 1 téhož zákona. Vycházely z toho, že plynulé a bezpečné provozování kanalizace zahrnuje též provozování osobou, která disponuje povolením k provozování kanalizace. Dle jejich názoru skutková podstata přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích zahrnuje též přestupek podle § 33 odst. 1 písm. f) téhož zákona týkající se provozování vodovodu nebo kanalizací bez povolení orgánu veřejné správy. Ačkoliv se tedy stěžovatelka dopustila též přestupku podle § 33 odst. 1 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, došlo k jeho konzumaci přestupkem závažnějším, a to přestupkem podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích (viz str. 9 rozhodnutí žalovaného).

[36] Nejvyšší správní soud se s touto argumentací správních orgánů neztotožňuje. Souhlasí se stěžovatelkou, že skutková podstata přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích se vztahuje k požadavkům na faktický způsob provozování kanalizace. Povinnost zajistit plynulé a bezpečné provozování kanalizace obsažená v § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích je projevem veřejného zájmu na řádném provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu, který je výslovně deklarován v § 1 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Stanovení této povinnosti vlastníkům kanalizace má zabránit situacím, kdy vlastník kanalizace ponechá kanalizaci bez provozování či odepře jiným osobám její užívání bez zákonného důvodu, popř. v provozování kanalizace či vodovodu nastanou jiné závažné závady ohrožující jejich řádné fungování. Dochází jí tedy k omezení práva vlastníka kanalizace nakládat s kanalizací dle své libovůle. Povinnost zajistit plynulé a bezpečné provozování kanalizací tedy směřuje k zabezpečení faktického nepřerušovaného provozu kanalizace, a současně k zajištění odpovídající bezpečnosti jejího provozu. Povinnost zajistit plynulé a bezpečné provozování v sobě nezahrnuje povinnost provozovat kanalizaci s příslušným povolením, neboť kanalizace může být plynule a bezpečně provozována i bez povolení k provozování kanalizace.

[37] Skutková podstata přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, kterou je postihováno nezajištění plynulého a bezpečného provozování kanalizace,

pokračování

tedy nezahrnuje situace, kdy je kanalizace provozována bez úředního povolení. Pro tyto případy upravuje zákon o vodovodech a kanalizacích samostatnou skutkovou podstatu přestupku v § 33 odst. 1 písm. f). Právě uvedený výklad odpovídá úmyslu zákonodárce, který tyto dva přestupky výslovně odlišil a pro každý z nich formuloval samostatnou skutkovou podstatu. Pokud by nezajištění plynulého a bezpečného provozování kanalizace podle § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích zahrnovalo též provozování kanalizace bez povolení, stala by se skutková podstata přestupku uvedená v § 33 odst. 1 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích nadbytečnou. Vlastník kanalizace by se tím, že by provozoval kanalizaci bez povolení, vždy dopustil nezajištění bezpečného a plynulého provozu kanalizace.

[38] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že správní orgány a následně též krajský soud vyložily pojem *plynulé a bezpečné provozování kanalizace* rozšiřujícím způsobem. V důsledku toho nesprávně právně kvalifikovaly jednání stěžovatelky (provozování kanalizace bez povolení) jako přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích. S ohledem na uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že jsou bez dalšího splněny podmínky pro zrušení napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí žalovaného v té části, v níž se týká viny za přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích. Tato část výroku rozhodnutí žalovaného je v souladu s judikaturou oddělitelná od otázek týkajících se přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích (viz např. nedávný rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2026, č. j. 3 As 115/2025-51, bod 11, a judikatura tam citovaná).

[39] Za dané situace se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost již nezabýval zbývajícími kasačními námitkami. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že zákon o vodovodech a kanalizacích postihuje nesplnění zákonné povinnosti provozovat kanalizaci s povolením samostatnou skutkovou podstatou. Stěžovatelka tak svým jednáním potenciálně mohla naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 33 odst. 1 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích. Bude proto na žalovaném, aby zkoumal, zda stěžovatelka neporušila povinnost podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, tedy povinnost provozovat vodovod nebo kanalizaci s povolením orgánu veřejné správy, a nedopustila se tak přestupku podle § 33 odst. 1 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích. Je rovněž možné, že stěžovatelka se mohla dopustit přestupku podle § 33 odst. 1 písm. f) a zároveň přestupku § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, pokud by byly zjištěny skutkové okolnosti, z nichž by vyplývalo, že stěžovatelka faktickým jednáním nezajistila plynulé a bezpečné provozování kanalizace podle § 8 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích. Pro takový závěr však není opora ve skutkových zjištěních správních orgánů, které stěžovatelce pouze vytkly to, že si nezajistila povolení k provozování kanalizace, popř. neuzavřela smlouvu s odborným subjektem, který by takové povolené provozování kanalizace zajistil.

III. c) Námitky vztahující se k uložené sankci

[40] Nejvyšší správní soud se již nezabýval kasačními námitkami vztahujícími se k uložené úhrnné pokutě. Zrušení napadeného rozhodnutí v části týkající se viny za přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích nutně otevírá i nový prostor pro posouzení sankce. Úhrnná pokuta představuje jediný trest za souběh více přestupků a nelze ji zpětně rozdělit na části odpovídající jednotlivým přestupkům (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019-43, bod 32, či ze dne 12. 6. 2026, č. j. 22 As 176/2025-98, bod 49). Je proto třeba nejprve postavit najisto, jakých přestupků se stěžovatelka dopustila. Posouzení kasačních námitek týkajících se přiměřenosti uložené sankce by za této procesní situace bylo předčasné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] S ohledem na výše uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Tak tomu je v rozsahu, v němž krajský soud zamítl žalobu v té části, v níž směřovala proti rozhodnutí žalovaného o vině stěžovatelky za přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích a uložení pokuty za společně projednané přestupky. O tom žalovaný rozhodl částí výroku napadeného rozhodnutí, jímž zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil výrok I. písm. b) prvostupňového rozhodnutí týkající se viny za přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích a výrok II. týkající se pokuty uložené za společně projednané přestupky dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit část žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného pro nesprávné právní posouzení, rozhodl Nejvyšší správní soud současně se zrušením předmětné části výroku I. rozsudku krajského soudu v souladu s § 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil v této části. Současně zrušil i závislý výrok II. rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení (výrok I. a III. tohoto rozsudku).

[42] Současně Nejvyšší správní soud věc vrátil v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný zohlední závěry Nejvyššího správního soudu v bodech [26] až [39] odůvodnění tohoto rozsudku a posoudí, zda jednání stěžovatelky nemohlo naplnit skutkovou podstatu jiného přestupku; popřípadě řízení o přestupku v této části zastaví. V každém případě však v návaznosti na výsledek tohoto posouzení znovu uváží o druhu a výši správního trestu, který stěžovatelce uloží.

[43] Naopak ve zbylé části, v níž krajský soud zamítl žalobu v rozsahu směřujícím proti rozhodnutí žalovaného o vině za přestupek podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, není kasační stížnost důvodná. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. v tomto rozsahu kasační stížnost zamítl (výrok II. tohoto rozsudku).

[44] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. platí, že účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

[45] Úspěch účastníků v projednávané věci závisel na posouzení dvou dílčích otázek, a to odpovědnosti stěžovatelky za přestupek podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích a odpovědnosti stěžovatelky za přestupek podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích. Pro rozhodnutí o nákladech řízení Nejvyšší správní soud nepřikládal samostatný význam té části žaloby a kasační stížnosti, která směřovala proti výroku o sankci, neboť výsledek řízení byl určován především posouzením obou přestupků; výrok o pokutě byl na tomto posouzení závislý. Každý z účastníků řízení přitom měl úspěch ve věci pouze částečný. Stěžovatelka uspěla v části, v níž žaloba (a kasační stížnost) směřovala proti rozhodnutí o přestupku podle § 33 odst. 2 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích. Naopak

pokračování

žalovaný uspěl v části, v níž žaloba (a kasační stížnost) směřovala proti rozhodnutí o přestupku podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích. Nejvyšší správní soud proto považuje úspěch obou účastníků v řízení za srovnatelný. Žádného z nich nelze považovat za převážně úspěšného. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti (výrok IV. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu